

KISIRADU

KIRÁNDULÁS A HEGYEKBE. (Lásd a 214. lapon.)

XLIII. kötet, 14. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. október 2-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

ot
jök
kat

DK.

szá-
ése:

ázár
olta,
lona,
Nika
uary
ztike,
renák
eisch-
ka és
Paula,

k szá-
jtése:

erenci
rancke
a. Szö-
n Irén,
Ilona,
Sturm
nka és
r, Söntő
Andris,
a.

ban.

ez.

en. Tisz-
fizetőit,
ivesked-
gujítani,
akadást

atala.

um-épület.
besten.

A KINTORNÁS URFI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ZZEL kiment és kívülről kulccsal csukta be maga után az ajtót. Alig hogy kiment, Ernő izgatottan fordult a kis leányhoz, ki eddig csöndesen meghuzódva állt egyik zugban:

— Kicsoda, micsoda ez a te apád?

— Nekem nem apám! felelé a leányka.

— Micsoda? Nem apád? Hiszen azt mondta . . . te is ugy beszéltél . . .

— Igen, mert ugy akarja . . . Nagyon megverne, ha mást mondanék. De nekem nem apám. Én árva vagyok. Nincsen senkim. Ő fogadott ide a házába, hát itt vagyok.

— No, gyönyörű hely, mondhatom, fakadt ki Viktor. Milyen ostobák voltunk, hogy ide engedtük magunkat csalni! De hiszen beszélhet nekem akármit, majd módját ejtem én mégis, hogy odébb álljak.

— Most csak maradjatok, tanácsolta Annuska. Nagyon vigyázni kell ám, mert Menyus mester igen kegyetlen . . . ti pedig, ugy látom, uri fiuk vagytok, nem szoktátok meg a verést. Most éjjel nem tudnátok hová menni. Majd holnap kigondolunk valamit . . . én segíteni foglak, ha lehet. Most legjobb lesz, ha lefeküsztek.

Okosabbat maguk sem tudtak s bementek a szomszéd szobáskába. Szűk, dohos kamarácska volt ez, melyen még ablaknak sem látszott nyoma. Az ágy

pedig, mely el volt készítve számukra, egyszerűen szalma volt, rongyos pokrócztakaróval. Válogatni azonban nem volt miben s lefeküdtek.

Ernő talán még soha sem mondta el oly őszinte áhitattal esti imáját, mint most. Azután nagyot sóhajtott:

— Én azt hiszem, Viktor, hogy nagyon rosszul tettük, mikor az intézetből megszöktünk . . . Félek, még nagyobb bajba is jutunk.

— Eh, ne légy olyan gyáva! felelé Viktor könnyedén. Ez egy kis kaland . . . nagyon mulatságos lesz, ha majd később elmeséljük másoknak. Holnap odább állunk, eddig van.

Ernő nem szólt többet, de az eddigi tapasztalások után már nagyon megfogyott a bizalma Viktorban. És annál élénkebben jutottak eszébe atyja tanácsai, hogy kerülje a Viktor barátságát. Most már félig-meddig mintha érteni kezdte volna. Csakhogy most már késő volt.

— Bár hallgattam volna apácskára! sóhajtá halkan.

Viktor már rég javában aludt, mikor az elbusult Ernőt nagysokára szintén elnyomta az álom.

Másnap reggel arra ébredt föl, hogy valami nedvességet érzett a fején, arczán. Fölríadt s szétnézett. A szobáskában csak az ajtón át hatolt be némi világosság, de a félhomályban is látni lehetett, hogy Menyus mester ott áll mellettök, csészét és szivacsot tartva a kezében. Mintha álmukban megmosta volna őket.

— Fölkelni, fiuk! mondá parancsoló hangon. Már későre jár az idő; nem szabad lustálkodni.

Fölugtalálták rakták.

— A mester.

tokva. A valók a szaporá

Ezt r

Hüledez

öltözék

gyos ru

rág bol

esztend

volna.

csavarg

a gyürö

mely s

parádé

A h

den ed

volt a

vargó

ugrott

kiáltva

— I

munkr

nem v

vissza

Men

baráts

hez is

lantást

bős f

tépni p

orditá

—

mersz

esoltan

Fölugrottak, ruháikat keresték. Nem találták azon a helyen, ahová este lerakták.

— A ruhátok itt van, szólt Menyus mester. Más ruhát szereztem a számtokra. Azok az eddigi diákos ruhák nem valók a mi mesterségünkhöz. Öltözzetek szaporán!

Ezt nem volt könnyű megeselekedniök. Hüledezve, boszankodva látták, miféle öltözéket kaptak. Elyhűtt, piszkos, rongyos ruhadarabok heverték ott; a nadrág bokáig sem ért, a kabát meg husz esztendő legénynek is elég nagy lett volna. Ha azt felöltik, valóságos utcza csavargó gyerkőczök lesznek, kivált azzal a gyűrött, zsíros kalappal, lyukas cipővel, mely szintén ott hevert e gyönyörű parádé kiegészítésül.

A hiu, kényes Viktorra nézve minden eddigi baj és boszuság közt ez volt a legnagyobb. Ő mint rongyos csavargó lépjen ki az utczára! Mérgeesen ugrott a másik szobába és dühösen kiáltva szólt Menyus mesterhez:

— Miféle rongyokat tett ide a számtokra? Ezt mi nem ölthetjük fel, mi nem vagyunk koldus csavargók! Adja vissza a ruhánkat!

Menyus mester, aki tegnap olyan barátságosan tudott nevetgélni, egyébhez is jól értett. Most hirtelen oly pillantást vetett Viktorra, mint valami bőszen fenevad, mely darabokra akarja tépni prédáját. Aztán bömbölő hangon ordította:

— Mit fecsegsz, te ficzkó? Kifogást mersz tenni valami ellen, amit parancsoltam? Tudod-e, hogy aki velem

kiköt, annak minden csontját össze töröm?

Ezt most egyelőre nem cselekedte ugyan meg, de fölkapta Viktort és úgy megrázta, hogy ez majd össze rogyott. El is mult a kedve minden panasztól. Menyus mester pedig fenyegető hangon folytató:

— Most még csak szép szóval intettek. Ha még egyszer csak mukkanni is mertek az ellen, amit mondok, akkor majd megkóstoljátok a korbácsot. Megkérdezhetitek Annuskától: ő már tudja, milyen az ize.

Nem volt rá kíváncsi sem Viktor, sem Ernő. Nem is mukkant meg egyikök sem.

— No, úgy látom, megértettetek. Hát eszeteken járjatok. Aki az én kényeremet eszi, annak én parancsolok. És ne járjon az eszetek szökésen, mert megkeserültek. Most egy kis időre elmegyek. Mire vissza jövök, készen legyetek, mert dologhoz látunk.

Elment és most is becsukta maga után az ajtót. A két fiu szótlanul öltötte fel a rongyos ruhákat. Ernő aztán csöndesen sirdogált, Viktor pedig boszusau járt fel s alá.

— Átkozott tolvaj-barlangja! mondogatta tizszer is egymásután. És én mégis megszököm, ha százszor fenyeget is ez a vén semmirevaló!

— Igen ám, ha vas rostély nem volna az ablakon! sohajtá Ernő.

Ekkor megszólalt Annuska:

— Van a kis szobában olyan ablak is, amelyen nincs rostély; de nagyon magasan van és be van deszkázva.

— Hol van, mutasd! szólt Viktor mohón.

Annuska megmutatta. Jó ölyvi magasságban volt az ablak, leszögezett deszkával eltakarva.

— Most már mentve vagyunk! kiáltá Viktor diadalmasan. Ide állítjuk az asztalt, lefeszítjük a deszkát és kiszabadulunk. Csak valami kötél kellene, hogy künn leereszkedjünk, mert legrani kissé magas.

— Éppen az ablak alatt kőfal-kerítés van, arra le lehet lépni, mondá Annuska. Az is magas még ugyan, de onnan már le lehet bocsátkozni.

— Nagyon jól van. Fogjunk hozzá szaporán!

— Talán jobb lesz máskor, tanácsolta Annuska. Most csak a koresmába ment reggelizni... hamar vissza térhet.

— Nem várok én egy perczig sem! felelé Viktor. Hamar elkészülünk ezzel, csak találjunk valami fejszét, amivel a deszkát lefeszítsük.

Azt hamar találtak és rögtön dologhoz láttak. Oda vitték az asztalt. Viktor fölkapaszkodott és hozzá fogott az ablak föltáráshoz. Ez azonban nem ment oly könnyen, mint előre hitte. A deszka nagyon erősen oda volt szögezve, Viktor pedig ügyes sem volt, erős sem volt s így nagyon lassan boldogult. Lent pedig Ernő és Annuska nagy remegésben lesték, nem jön-e Menyus mester.

— Jaj, ha meglep! aggódott Ernő.

— Az baj volna, felelé Annuska. Azért mondtam, hogy máskorra kellene halasztani.

— De ha mi kiszabadulunk is, neked

mégis bajod lesz, mert kitalálja, hogy te segítettél ki.

— Nem bánom, szólt a kis leány elszántan. Te jó vagy, tegnap kiségetettél, mikor kinezni kezdett... én is kiségetelek. Ha megver, hát megver. Ugyis sokszor ver. Gyülölöm!

Ezalatt oda fönn Viktor addig-addig erőlködött, míg végre csakugyan sikerült lefeszítenie a deszkát. Az ablak-nyílás szabad volt.

— Nagyon jól vagyunk! kiáltá Viktor ujjongva. Az ablakból egészen kényelmesen leléphetni a falkerítésre, ez még jó széles és látom, amott a végén alacsonyabb is, ledüledezett, ott könnyű legrani. Jőjj utánam, Ernő!

Mikor ezt mondta, már fenn is volt az ablakban és bocsátkozott le a falra. Ernő szintén fölugrott az asztalra, de ugyan-e pillanatban Annuska ijedten sikoltott fels amint Ernő hátra pillantott, már nem csak Annuskát látta, hanem nagy rémületére Menyus mestert is. Izgalmukban észre sem vették, mikor benyitott és ott termett. Vadul forgó szemekkel rohant az asztalhoz és megkapva az ablakba kapaszkodó Ernő lábát, vissza rántotta.

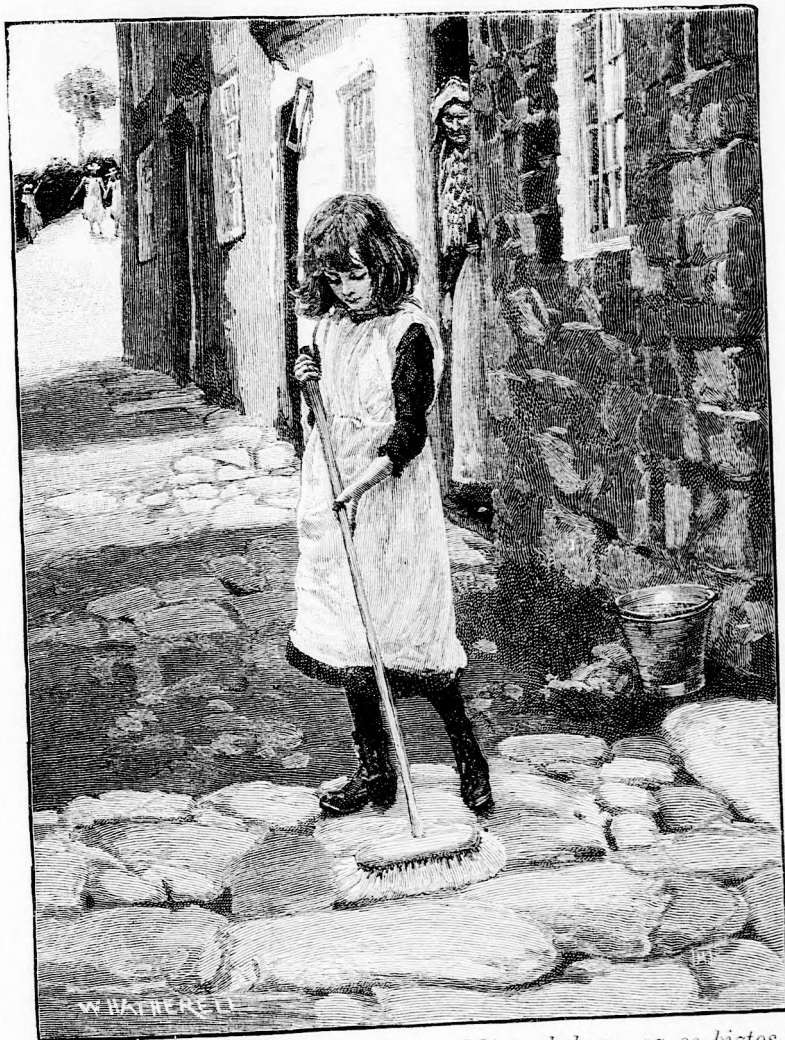
— Ejnye, semmirevaló gézengúz fickók! Szökni akartok? No megálljatok! Jösz mindjárt le onnan a falról?

Viktor, aki még ott állt kívül a falon az ablak mellett, jól látta és hallotta, mi történt; de hogy vissza térjen, esze-ágában sem volt.

— Engem ugyan nem lát többet, kiáltá vissza és eltűnt az ablak mellől.

(Folytatása a 214. lapon.)

KATICZA.

*NINSEN szebb a tisztaságnál,
Nincs tisztább lány Katiczánál;
A ház táját rendben tartja,
Örül is jó öreg-anyja.*

*Hívogatják lány-pajtási,
Emma, Ilka, meg a Málesi.
»Jaj te Málesi, Ilka, Emma —
Nagy dolog van, nem lehet ma!*

*Még a holnap az se biztos,
Ablak-üveg nagyon piszkos;
Azt kell mosnom, törültgetnem —
Csak így lesz a szoba rendben.*

*Hanem hogyha jöttök hozzám
Vasárnapnak délutánján:
Hanczúzhatunk, ugroshatunk,
Szívünk szerint mulathatunk!«*

(Folytatás a 212. laphoz.)

Menyus mester nem mehetett a szökevény után, mert Ernőt fogta. Durván lerántotta az asztalról, úgy hogy Ernő térdre bukott és ugyancsak megütötte magát. Menyus mester pedig újra megragadta fél kezével Ernőt, félkezével pedig Annuskát és bőszen orditá:

— Hát ti ezen törtétek a fejetekek, amíg én oda jártam? No, majd elmulik tőle a kedvetek.

Ami azután következett, az nagyon keserves és szomorú dolog volt. A kegyetlen ember öklözte, verte a két gyermeket, míg csak bele nem fáradt. Annuska sikoltozott, jajgatott, Ernő azonban össze szoritotta a fogát és némán tűrte a borzasztó verést, akaratlanul is arra gondolva, hogy ezt is Viktornak köszönheti.

Hiszen ő most nem akarta megkísérteni a menekülést, de Viktor türelmetlenkedett; és Viktor el is menekült. Most már szabad, mihamar talán haza jut, minden bajon túl lesz; ő pedig, akit így bele sodort a bajba, itt rekedt a hinárban; cserben hagyta az, aki ide juttatá.

De nem busulhatott sokáig, mert Menyus mester, miután megelégtelt a kegyetlenkedést, maga elé állította és így szólt:

— Ez most kóstolónak elég volt, ugy-e? Kaphatsz még többet is. És ha ezzel be nem éred, fülön foglak és viszlek a rendőr-kapitánysághoz a börtönbe.

Szegény, tapasztalatlan Ernő erre megint megijedt s Menyus mester jól látta ezt.

— Most már válassz! mondá tovább. Akarsz-e itt nekem szépen engedelmeskedni, vagy pedig szökésen akarsz törni a fejedet? De előre figyelmeztetek, hogy most már szemmel foglak tartani téged is, ezt a hálátlan leányt is. Csak sugjatosok össze, majd meglátjátok, mit értek vele!

(Folytatása következik.)

KIRÁNDULÁS A HEGYEKBE.

(Képpel a czimlapon.)

TÜNDÖKLŐ nap, enyhe lég,
Messze bérczek láncza kék;
Erdő színe barna-zöld
Mosolygós alatt a völgy.

Laczi öcsém, szaporán!
Induljunk el jó korán!
Le a völgybe, hegyre fel,
Hol a lelkünk szárnyra kel.

Jó Mariskám, kis anyánk,
Hol is van a tarisznyánk?
Hamar, hamar, akaszd le,
Borral, süttel rakd tele!

Vezetőnk lesz a Stefi,
Bátor, hű szepesi fi;
Megbízható és erős,
Minden hegygyel ismerős.

S most, Mariska, Ég veled,
Köszönjük intésidet;
Mégfogadjuk, légy nyugodt,
Már mindent, mindent tudok.

Estére megkerülünk,
S mikor asztalhoz ülünk,
Mesélgetünk ha telik,
Akár egész éjfelig.

TIZ MESE.

— Poprádi bácsi meséiből. —

1. A kis manó és a kis fiu.

OL volt, hol nem volt, de bizonyosan még akkor volt, mikor tündérek és kis manók jártak a földön, hogy egy ilyen manóka meghuzódott az ut mellett egy odvas fában. A fa tövében nagy gombák nőttek, azoktól senki sem láthatta a kis manót, amint kidugta az orrát az oduból.

Gyönyörű idő volt, a nap ragyogóan sütött, a virágok illatoztak, a méhikék zümmögtek s a kis manó az oduból leste, ki sétál el a fa mellett.

Az iskola idejének már régen vége volt, a gyerekek vigan ugrálva és nevetgélve vonultak el. Nagy sokára jött aztán még egy fiucska, hóna alatt a könyveivel. Oly halkán lépegetett, mintha mázsányi terhet czipelne és keservesen sirdogált is hozzája.

A jószívű kis manónak megesejt rajta a szíve. Előbujt a rejtekéből és részvevőleg kérdé:

— Mi a baj, kis barátocskám? Ki bántott?

A kis fiu eleinte megijedt, mikor a kis manót megpillantá; de mivel ez olyan nagyon piczike és kedves volt és a hangocskája úgy szólt, mint a tücsök cirpogása, hát mégis csak megállt, letörölte könyeit a tenyerével és így szólt:

— A tanító ur büntetett meg, mert nem tudtam a leczkémnet.

— Hát ugyan mit nem tudtál?

— Azt, hogy Ázsiának hogy hívják a nagy hegyeit.

— Hát jártál már te Ázsiában?

— Nem én, soha.

— No már akkor hogy tudhatnád? szólt a kis manó részvétellel. És aztán volt még egyéb is, amit nem tudtál?

— Persze! Nem tudtam, hogy hívták a Noé fiait.

— Hát éltél már te Noé idejében?

— Dehogyan éltem!

— Akkor hogy tudhatnád? Hát még aztán mit nem tudtál?

— Azt, hogy hatszor hatvanhat mogyoró mennyi.

— És kaptál hatszor hatvanhat mogyorót?

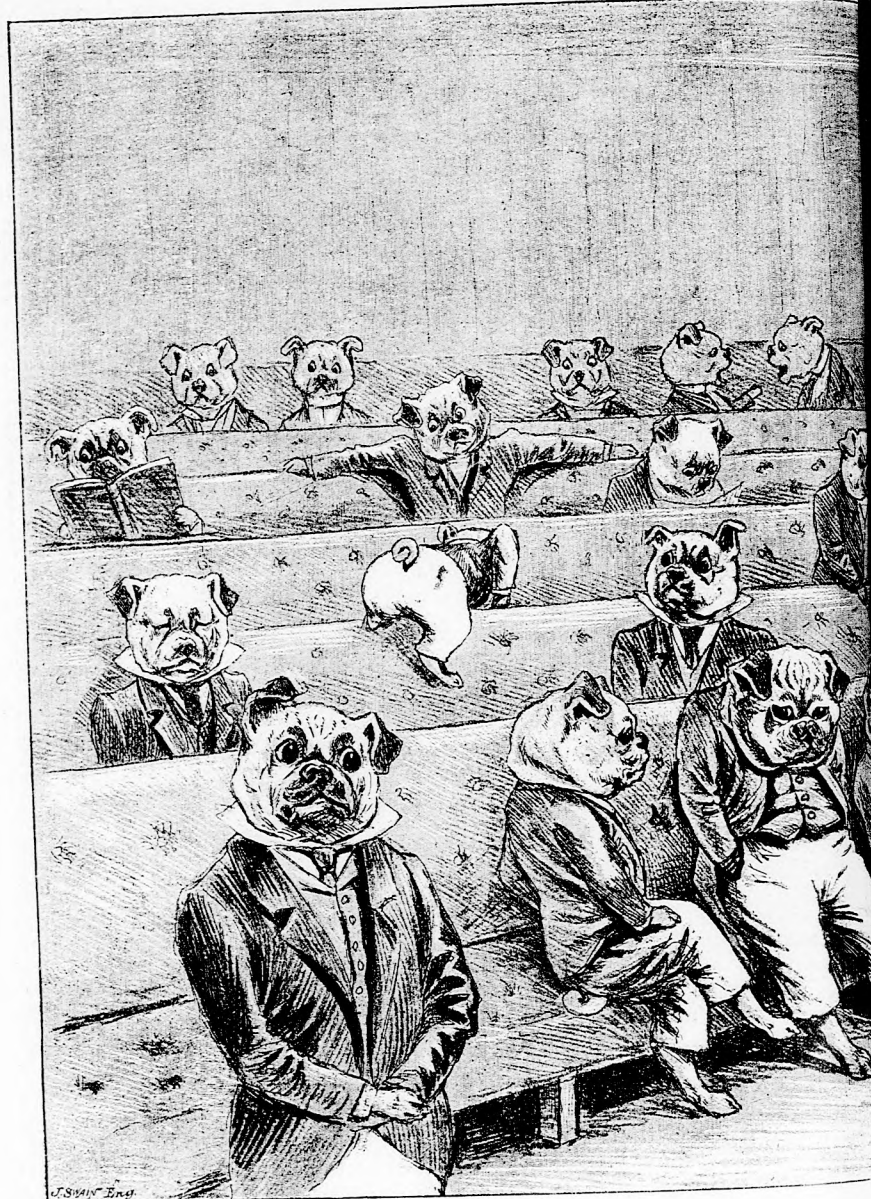
— Oh, dehogyan!

— No hát akkor hogy számlálhatnád össze? Ezt már csakugyan nem lehet kívánni, szólt a kis manó és fejét csóválva, részvétellel nézett a kis fiúra. Bizony szomorú sorsotok van nektek, szegény emberfiak! Mikor a nap ragyog, madár zeng, akkor nektek ott kell ülnötök az iskolában és össze számlálni olyan mogyorót, ami nincs. Szegény fiu, bizony szívesen segitenék rajtad.

— Oh, változtass hát fehér báránkává, akkor egész nap a zöld mezőn ugrálhatok és nem köll iskolába járnom.

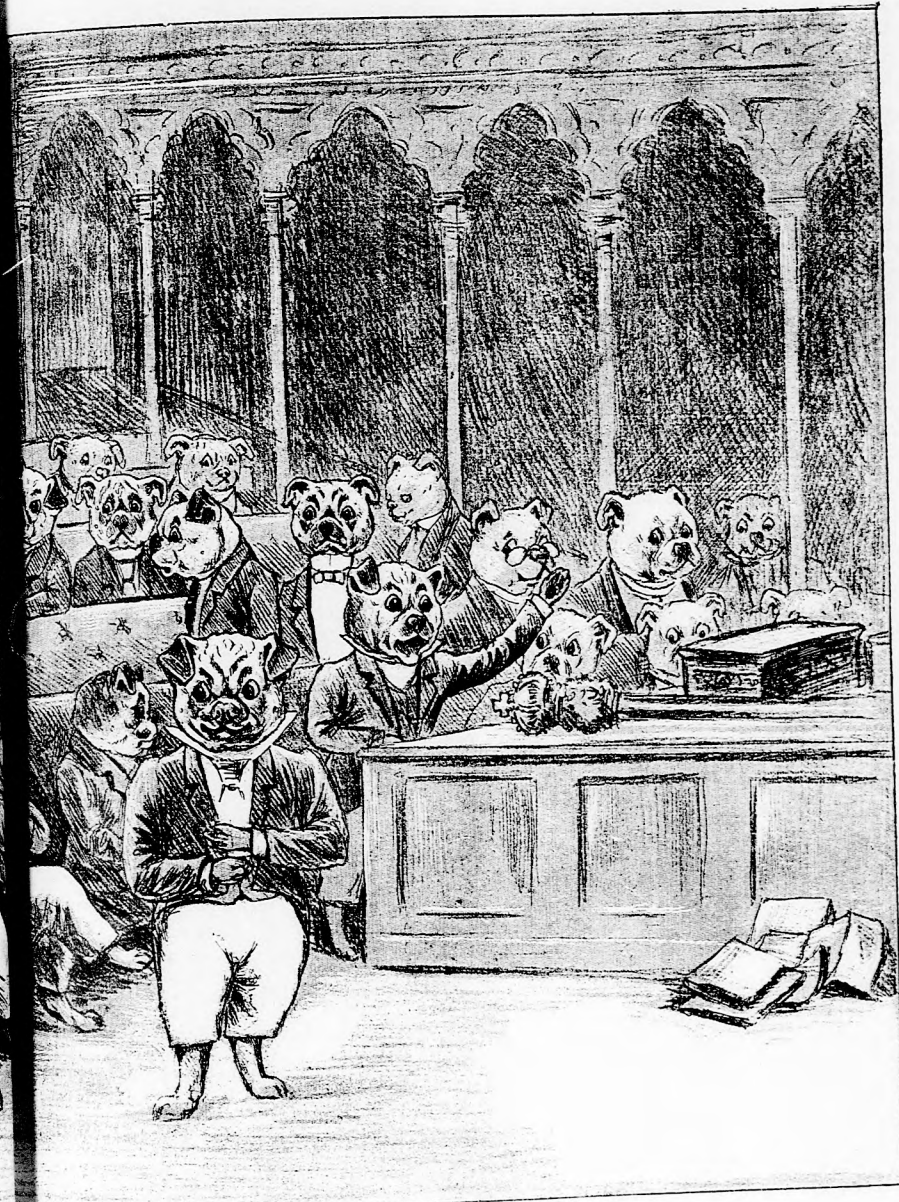
A kis manó megérintette varázs-veszszeszével s ime, a kis fiu azonnal fehér báránkává változott, mely vigan ugrált a mezőn. Már ez aztán nagyon kedvére való volt s széles jó kedvében bele nem fáradt a ficzánkolásba. Jaj! De csakhamar ott termett a mogorva juhász-

(Folytatása a 218. lapon.)

J. S. VAN DER ...

KUTYA-GYŰLÉS (Lásd a 223. lapon.)

Several papers or documents are scattered on the floor in the bottom right corner of the illustration.

(Folytatás a 215. laphoz.)

kutya és rászoritotta, hogy a többi bárányokkal szépen sorban lépegessen és szót fogadjon. A szegény bárányka éppenséggel nem tehetette amit akart; szaladnia kellett, ha fáradt volt is, szép göndör gyapjacskáját lenyirták, hogy szinte didergett bele és örökké rettegnie kellett a pásztortól és a kuttyájától. No, már ez semmikép sem volt inyére.

— Oh, a báránykának még sokkal rosszabb dolga van, mint a kis fiúnak! Kedves kis manó, változtass inkább furfangos rókává, aki senkinek sem köteles szót fogadni és akitől minden állat fél. A kis manó megérintette bűvös veszejeével s a báránykából róka lett, hegyes fülű, lompos farku, mely gyorsan beosont az erdőbe. Már ez aztán szép dolog volt; nem köllött félnie senkitől, azt tehetette, amit akar. Kédvére kalandozott erdőn-mezőn. Végre azonban azt vette észre, hogy majd eldől az éhségtől. Nem volt senki, aki enni valót adjon neki, maga volt kénytelen leskelődni, hogy prédához jusson. Csakhogy ez nem olyan könnyű volt ám. Irigyelte a kis madarakat, mókuskákat, nyulacskákat: de hát ő róka volt, a fü nem ízlett neki, mint bárányka korában.

Egyszerre azonban szép darab hust pillantott meg ott az erdőn. Oda sompolygott, utána kapott és püff! — meg volt fogva a csapó vasban! Ki akarta szabadítani magát, vergődött, ordított, de mind hiába! Meg volt fogva és már hallotta a csaholó vadász-kutyákat, melyek most mindjárt széttépik. Nagy szorultságában megint a kis manóhoz

fohászzkodott s ez meg is jelent és kérdé, mit kíván.

— Oh, kedves kis manó, szabadíts ki a bajból! Inkább változtass halacskává, mely szabadon és vigan uszkál a vízben.

A kis manó megérintette varázs-veszejeével és ime rögtön halacskává lett, mely szabadon uszkált a vízben.

No, halacskának lenni csakugyan a legjobb. A halacska nem ül ott az iskolában, nem köteles szót fogadni a pásztornak és nem kell aggódnia, mivel csillapíthatná éhségét, szomjuságát. És milyen sok hal-pajtása uszkál mindenfelé, milyen jól fognak mulatgatni! Meg akart szólítani egy halacskát, de akkor észre vette, hogy hiszen ő néma, nem fejezheti ki örömét, nem szólhat, nem kérdezhet semmit, még csak nem is panaszkodhatik. Az örökösen egyforma uszkálás utoljára is szörnyen unalmas; mégis csak jobb volna ott a szárazon.

Ez a kívánsága nagyon is gyorsan teljesült, mert éppen ekkor került bele egy halásznak a hálójába. Kihúzták a szárazra és majd meghalt ijedtében, hogy itt a szárazon elpusztul és meg fogják sütni, megeszik. Megint eszébe jutott a kis manó, csakhogy jaj jaj!... néma volt, még csak segítségért sem kiálthatott.

De a kis manó jól tudta, hogy kedvence milyen veszedelembé jutott. Gyorsan ott termett, megérintette varázs-veszejeével és így szólt:

— Légy hát újra kis fiucska, akinek szülei és tanítói viselik a gondját.

Vissza változott kis fiúnak, nagy ujongva talpra ugrott és oly sebesen

futott
elfelejté

Egy

lappan

rekek

várta

nemsol

gálva,

piros

—

a kis

rányka

és mir

—

az, ha

megdic

—

—

fiat.

—

—

nagy

—

—

vanha

manó

Ner

szörny

tanulj

is, az

—

2. F

Vo

nagy

és a

nyekl

ták,

—

futott el haza, hogy még köszönni is elfelejtett a kis manónak.

Egy napon a kis manó megint ott lappangott az ut mellett, mikor a gyerekek az iskolából jöttek. Kis védeneczét várta és a fucska csakugyan jött is nemsokára, de nem lassan, nem sirdogálva, hanem ugrándozva és nevetve, piros orczával és ragyogó szemekkel.

— No lám, milyen vig vagy! szólt a kis manó. Vigabb vagy, mint a bárányka a mezőn, mint a róka az erdőn és mint a hal a vízben!

— Meghiszem azt! De szebb is ám az, ha valaki diák lehet és a tanító megdicséri.

— És miért dicsért meg?

— Mert tudtam, hogy hívták a Noé fiait.

— És tudtál még egyebet is?

— Azt is tudtam, hogy hívják Ázsia nagy hegyeit.

— Talán még egyebet is tudtál?

— Tudtam azt is, hogy hatszor hatvanhat mogyoró mennyi. Hát te kis manó tudod-e?

Nem biz' az, nem tudta. Röstelte is szörnyen és elment, hogy valahol megtanulja. Bizonyosan tanulja még most is, azért nem látta azóta senki többé.

*

2. Hogy lett király a kéményseprőből?

Volt egyszer egy kéményseprő, aki nagyon büszke volt a fekete ruhájára és a vékony létrára, mellyel a kéményekben járt. Mikor a gyerekek csufolták, nevetve felel:

— Csak csufoljatok! Azért mégsem

jut senki oly magasra, mint én. Belőlem még bizonyosan király lesz.

És lett is. Hogy és miképen? Ezt akarom elmondani.

Épp abban az időben a király leánya beteg volt, olyan nagy beteg, hogy a világ összes orvosai sem tudtak rajta segíteni. Mert azt álmodta, hogy egy bolha megcsipte a bal keze kis ujját, ez pedig nemcsak fáj, hanem elviselhetetlen szörnyű megbántás is. Nem tudott többé enni sem, nem aludt és utoljára már úgy elgyöngült, hogy sirni sem tudott.

Hallotta ezt a kéményseprő. Elment a királyhoz és azt mondta, hogy ő egy óra alatt meggyógyítja a király-kisasszonyt, ha azon módon kormosan beeresztik a beteghez.

A király-kisasszony, aki úgy gyöngéledett, hogy már jártányi ereje sem volt, föl-sikoltott ijedtében, hogy a kéményseprőt megpillantotta. Ezt jó jelnek vélték és így megengedték, hogy a kéményseprő oda lépjen a beteghez.

— Jól van, szólt a király-kisasszony: ha meg tudsz gyógyítani úgy, hogy se nem vágod, se nem égeted, de még csak nem is érinted a kis ujjamat, akkor kegyesen megengedem, hogy meggyógyíts.

A kéményseprő leült egy székre, álfalat tolatott a széke és a beteg ágya közé és megígérte, hogy meggyógyítja a király-kisasszonyt a nélkül, hogy csak hozzá is nyulna a kis ujjához.

Aztán mesélni kezdett és így szólt:

— Egy nagy, sötét erdőben élt egyszer egy leányka az öreg-anyjával, egy szelid

őzikével és egy hófehér galambocskával. Olyan csöndben és békességben éltek, mint az angyalok az égben; észre sem vették, hogy mulik az idő. Hát egyszer éjfélkor kopogás hallatszik az ajtón és bömbölés oda künn.

— Ki az? kérde a leányka.

— Én vagyok, a medve. És ha rögtön nem nyitysz ajtót, ledöntöm ezt az egész viskót!

Nagyon megijedt a kis leány, gyorsan kinyitotta az ajtót és illedelmesen kérde a förtelmes medvétől, hogy mit kíván?

— Vért kell innom még ez éjjel. Add ide a szelid őzikédet.

A leányka erre elállta az ajtót és így szólt:

— Az őzikémet nem adom.

— Akkor hát fölfalom a hófehér galambkádát.

Erre a leányka még bátrabban kiáltá:

— Azt nem engedem! Inkább megbirkózom veled.

— Ugy hát az öreg-szülédet tépem szét.

Már erre a leányka egészen hősi bátorságot kapott és kemény, szinte fenyegető hangon mondá:

— Az öreg-szülédet akarod bántani? No hát csak próbáld! Itt vagyok am én is, nem is ijedek meg, ha egyszer nagyanyáskámat köll megvédenem. Majd meglátjuk, ki hagyja itt a fogát!

A bozontos medve azonban nem kezdett hozzá a támadáshoz, hanem nagyon elszomorodott és így szólt:

— Ha ma éjjel nem kóstolok vért, akkor megint száz esztendeig köll ebben a medve-alakban élnem és bolyonganom!

— Mit? Hát nem vagy igazi medve?

— Nem bizony! Én elvarázsolt királyfi vagyok. És megszabadulásomnak az a föltétele, hogy a századik évben, ezen az éjszakán és ebben az órában vért igyam. De már kilenczszáz esztendeje hiába próbálgatom! Mert csak ha jószántából adja valaki, akkor töri meg a varázslatot.

— Oh te szegény királyfi, ez bizony szomorú állapot, szólt a leányka sajnálkozva. De lásd, a nagymamát már mégsem engedhetem... az őzikém és a galambocskám is annyira biznak bennem, el nem árulhatom őket. De ha éppen vért kell kóstolnod, hát harapd le a kis ujjamat, szívesen oda adom. E nélkül még egészen jól végezhetem a dolgomat.

A medve bele egyezett és leharapta a kis leány kisujját. A jószivű leányka még csak föl sem jajdult.

— Köszönöm! dörögé a medve.

— Szívesen! felelé a lányka.

A medve eltávozott, a leányka pedig vissza tért szobáckájába és lefeküdt. Csakhogy a köténykéjén vörös vércsöpppek látszottak és a nagymama másnap reggel így szólt:

— Már megint torkoskodtál, számóczát ettél? Büntetésül ma nem kapsz oszonnát.

Még javában pirongatta a nagymama, mikor nyolczlovas aranyos hintó állt meg a kunyhó előtt. Deli királyfi szállt ki belőle és bekopogtatott.

— Itt lakik a kilenczujju jó leányka? kérde.

A nagymama kissé csodálkozva felelé:

— Nem, olyan leányka itt nem lakik.

— Dehogy nem! Látom, még most is vérzik a keze.

És gyöngéden megfogta a kis leány kezét, melynek csak négy ujja volt.

— Jó leányka, te megváltottál, most már ismét a dus királyfi vagyok és te leszel a feleségem.

Beültette az aranyos hintóba és elkocsikáztak a pompás királyi palotába. És ott még maig is élnek, ha ugyan még meg nem haltak . . .

Eddig volt a kéménysöprő meséje. Mikor elmondta, a beteg király-kisasszony így szólt az ál-fal mögött:

— Oh, most már tudom! Az a bolha, mely éjfélkor a balkezem kisujját megcsipte, elvarázsolt királyfi volt. De most már, hogy a véretem itta, meg van váltva.

— Nem egészen, felelé a kéménysöprő, nem egészen, mert nem adtad a véreDET szívesen. A királyfi vissza nyerte ugyan emberi alakját, de arcza, keze, ruhája fekete, mint a korom.

A király-leány erre eltolta az ál-falat és fölkiáltott:

— Most már bizonyosan tudom, hogy te vagy az a szegény királyfi. De megváltlak ám teljesen. Most már nem sajnálom, sőt oly szívesen adom, hogy már semmi bajom, fölkelek és a feleséged leszek.

A kéménysöprő ekkor a királyhoz ment el s így szólt:

— Meggyógyítottam a király-kisasszonyt, föl akar kelni és a feleségem akar lenni.

Mivel hogy már így volt a dolog és nem másképp, hát fürdőt csináltak a kéménysöprőnek, kimosdatták a korom-

ból, azután fényes aranyos ruhába öltöztették, úgy hogy valóságos királyfinak is beillett. Azután ismét a királykisasszonyhoz vezették, aki nagyon örült, hogy a szép királyfit ekképen teljesen megváltotta.

Másnap hetedhét országra szóló lakadalmat tartottak, aztán az öreg király, aki már bele fáradt az ország gondjaiba, nyugalomba vonult és átadta az országot a fiataloknak. Ezek pedig aztán sokáig boldogan éltek és uralkodtak és még ma is élnek és uralkodnak, ha azóta nem haltak.

A PÖRÖS AJÁNDÉK.

— Két képpel. —

MIKOR megkapták, nagyon megörültek neki. Meg is köszönték szépen Lajos bácsinak, aki azt a szép képeskönyvet hozta és így szólt:

— Gusztika, Tónika! Ide jertek, hoztam nektek valamit. Nézzétek, itt egy szép nagy képeskönyv, ez mindkettőtöké. Van benne sok állat, madár és más mindenféle. Szépen nézegessétek.

Gusztika, aki nagyobb volt, kapott utána. Aztán szaladt vele a maguk szobájába. A kis Tónika persze szaladt utána, a mennyire csak apró lábai bírták.

Odáig nem volt baj, amíg a szobába nem értek. De már ott mindjárt háboruság kezdődött. Mert azt még rendjén valónak találta ugyan Tónika, hogy Gusztika kapta először kezébe a könyvet; de most már aztán ő akarta kezébe kapni.

— Most add ide . . . a bácsi nekem is adta!

— Most még nem adom. Először én nézem.

S le is ült Gusztika, de bizony a szép képekben nem gyönyörködhetett. Mert Tónika oda telepedett melléje és el akarta venni a könyvet.

— Add ide! Nálad már volt . . . most én akarom!

— Nem adom! Majd később. Majd holnap! Ma az enyém.

— De én most akarom! Add ide!
— Azért se!

Gusztika nem adta, Tónika nem hagyta, és így legelőször az lett belőle, hogy egyikük sem gyönyörködhetett a szép ajándékban, hanem kiáltoztak, huzakodtak és sirva visitgattak. Elhallatszott még a harmadik szobába is, úgy hogy egyszerre csak betoppant a bácsi.

— Ohó! Hát ti úgy becsülitek meg az ajándékomat, hogy czivakodtok rajta? No, akkor hát csak adjátok vissza.

Megszeppent a két pörös testvér.

— Oh . . . kedves bácsi . . . dehogyan . . . oh nem . . .

— Igen is . . . nem . . . csak . . . kedves bácsi . . . csak . . .

— Csak nem tudtok szép egyetértésben mulatni vele. Látom. Így nem érdemlitek. Azt hittem, szépen egymás mellé ültök és együtt fogjátok nézegetni, mert úgy még nagyobb örömetek telnék

benne. De mindegyik csak magának akarja. Így hát egyiké se legyen.

— Jaj . . . nem, kedves bácsi . . . inkább megpróbáljuk . . .

— Meg? No, hadd lám!

A bácsi kiment s Gusztika és Tónika egy-két percig szótlánul bámultak egymásra is, a könyvre is. A háborút nem merték folytatni.

— Nem bánom, hát próbáljuk meg, szólott végre Gusztika. Ül ide mellém és te is fogd a félkezéddel, aztán együtt nézessük.

Megtették és csakhamar azt tapasztalták, hogy csakugyan így is lehet. A harmadik képnél már egészen el is felejtették, hogy pöröltek, mert amint egy-egy szép képet megpillantottak, együtt találgatták,

hogyan micsoda, mutogatták egymásnak, és még a felén sem jártak, már úgy vél-

ték, hogy így kettesben sokkal kellemesebb.

Mikor a bácsi újra belépett, a legsebbe egyetértésben találta őket.

— No lássátok, hogy így is lehet és így még jobb, mondá. Ha folytatjátok, amint kezdtétek, most mind a ketten mérgelednétek, haragudnátok, így pedig kellemesen mulattatok, mert a megosztott öröm kétszeres öröm. Ugy legyen ezután is!

KUTYA-GYÜLÉS.

(Képpel a 216—217. lapokon.)

MORGÓ, hetedhét vármegye legöregebb buldogja, erősen megrázta az elnöki csöngetyüt és szólt:

— Uraim! Megnyitom az ülést! Össze hívtam jeles és nevezetes nemzetségeink országgyűlését, mert nagyon sokfelől sürgették, hogy segíteni kell a bajainkon. Tehát tessék előadni, kinek mi a panasza, aztán lássuk, hogy és milyen képen lehet segíteni a bajon.

— A panasznunk? Az rengeteg sok, szólalt föl Hektor. A hányan itt együtt vagyunk hetedhét vármegyéből, mind azt mondjuk, hogy kutya dolog ez a mi dolgunk, tovább már nem tűrhetjük.

— De nem ám, bizonyítá Korgó. Ime, most már jön a tél és nekem akkor is künn kell az udvaron hálnom, hogy a gazdám házat őrizzem. De már én ezt tovább nem teszem.

— Igazad van! Engemet meg, akár van kedvem, akár nincs, vadászatra hurezol a gazdám. És legalább volna benne köszönet! De ha megsegítem, hogy vadat talál és lelővi, hát mit gondoltok, szabad-é egy kicsit lakomáznom? Az ám! Elveszi és nekem aztán otthon csak a kemény csontja jut.

— Szörnyűség! De hát még én, én mennyit szenvedek! Bizony szinte cserélnék veled, mert legalább kijutsz a szabadba. De nekem mindig ott kell a városba baktatnom a gazdám mellett, az orromra szájkosarat kötnek, még csak meg sem marhatom, aki bánt.

— Ez is kegyetlenség! De hát még az én bajom! Mindenféle nehéz mesterségeket kell a gazdám mulattatására produkálnom. És ha elvégeztem, azt mondják: »kutyanak asztal alatt a helye«. Az a hitvány czicza pedig ott ül a gazdám kis lányának az ölében és csufolkodva dorombol, de nem szabad

nyakon csipnem, hogy jól megrázzam. Szerencsétlen rabszolga vagyok.

— Egy szó mint száz, kutyaül vagyunk. Most tehát határozzuk el, mit teszünk?

— Az nagyon egyszerű. Nem szolgálunk tovább!

— Ugy van! De arra is kell gondolkunk, hogy ha gazdánk elő találja venni azt a kellemetlen szerszámot, aminek korbács a neve...

— Igaz a! Nem elég, hogy nem szolgálunk, jobb lesz, ha mindjárt egészen felmondjuk a barátságot és ott hagyjuk a házat, kivonulunk az erdőbe és élünk szabadon, egészen kedvünkre.

— Éljen! Ez az igazi! Ezután szabadon fogunk élni az erdőben, mint távoli atyánkfia, a farkas.

— Igen jó lesz! Ugy lesz!

— Persze hogy jó lesz. Csak éppen azt kell tudnunk, hogy ha úgy fogunk ott bolyongani, mint a farkas, a vadászok nem fognak-e minket is úgy lelőni, mint a farkast?

— Hm! Az nem jó volna... ez hiba... már bizony nagyon óvatosan kell majd járni-kelni. Hanem még fontosabb kérdés, hogy miből fogunk ott megélni? Tudjuk, hogy farkas kománk néha napokig éheznek, csak úgy üvölt az éhségtől.

— Az ám! Pedig én minden nap ebédelni is, vacsorálni is szoktam.

— Én is! Én is! Anélkül nem is lehetünk meg.

— Meglenni éppen meglehetünk, csak el kell viselni a bőjtös napokat is a szép szabadságért.

— Köszönöm szépen! Nekem nincs kedvem a bőjtre.

— Nekem sem!

— De nekem sem!

— Egyikünknek sem. Ugy kell elvégezni a dolgot, hogy ebéd, jó koncz minden nap legyen.

— Akkor hát, kedves atyámfiai, csak kullogjatok szépen vissza a gazdátokhoz és szolgáljatok engedelmesen, mint eddig, mordult rájok az öreg Morgó.

— Ohó! Ez nagyon szép tanács az öreg elnöktől.

— Olyan, amilyet érdemeltek. Aki nagy célra tör, független és önálló akar lenni, senki másnak nem szolgál. annak el kell magát szánnia viszontagságra, nélkülözésre. Aki nem tud lemondani jó falatról, kényelemről, az nem érdemel szabadságot, hanem szolgál. Nektok koncz kell, menjetek haza és szolgáljatok meg és ne panaszkodjatok, mert egyébre nem vagytok valók. Eddig volt. Vége a gyűlésnek, menjünk haza vacsorálni.

Haza is kullogtak mind egy szálíg és többé nem is tartottak kutya-gyűlést.

KOCZKA-REJTVÉNY.

S	Á	R	P	O	Z
K	S	I	M	L	
P	A	N	I		
L	A	S			
E	I				
T					

1. Jó gyermekek öröme
2. Örökös felettünk
3. Női név
4. Szeretünk ezen tuladni.
5. Névelő
6. Megtalálod az ábécében.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 11-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Könyöki Ella, Kemény Emike és testvérei.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sulyok Ignác. Az Erzsébet-térnek időjárás házikóján az időjárásnak minden változásai szabatosan meg vannak jelölve, ugyszintén a hévnek fokai is, meg ezeken kívül azok az irányvonalak is láthatók, amelyeknek végében vannak Európa legnagyobb városai: London, Páris, Konstantinápoly, Berlin, Bécs, Szt.-Pétervár stb. Munkácskádát érdeklődéssel olvastam s ha így haladsz, közölheted is fogsz irni. Szindarabokat bő választékban kapsz a »Forgó bácsi színháza« cz. gyűjteményben, melyből az Eggenberger-féle könyvkereskedés már két kötetet adott ki. — **Könyöki Ella.** Az én picizetet adott ki. — **Kemény Emike.** A Józsi barátomnak nevében szorítsátok meg a ptyolat kis kacsóját . . . de ne nagyon. A levélben küldött szép képecskét örömmel szemlélttem. — **Ida néni.** A sok jó kívánságot tetézve viszonzom. Ferkét csak szólaltassa meg bátran. — **Kemény Emike.** A küldeményt köszönettel vettem s közlöm is. Megemlékeztek nagyon jól esett s kedves elégtélelme szolgál, hogy oly szívesen olvasgatjátok a »Kis Lap«-ot. — **Weisz Aranka és Rudi.** A háromból kettőt kiválasztottam. — **Baár Kristóf.** Ha kedves pej lovacskád meggyógyulva kerül ki az állat-gyógyító intézetből, egyszer elparádézhatnál rajta az ablakom alatt. Kívánom, hogy mentül előbb tehessed meg. — **Oláh Gemma és Andor.** Hogy nézzem meg a ti galambjaitokat a szárnyasok tárlatán az Andrassy-uton, erre kértek. Meg is néztem őket harmadmagammal s mondhatom, gyönyörű szépek, s oly fehérek, mint a hó. Tán tudták, hogy kis gazdáik megbízásában látogattam meg őket, mert ugyancsak széle-re fejtették ki ertyős farkukat s barátságosan hurukoltak. Ha rajtam állana, arany éremmel tüntetnem volna ki őket. De azért a bronz-érem is dicséretetekre válik. — **Le Sage Péter.** Telivér francia, még pedig párisi futól magyar levél: ez már igazán ritkaság számba megy. Sorámban alig leltem hibát. S ha tekintetbe veszem, hogy csak másfél év óta tanulsz magyarul, elért sikered valóban meglepő. Hogy a magyart megszeretted, annak örülök; hogy büszkén nevezed magad francziának, már azért is, mert a jeles íróval, kinek nevét viseled, egyazon családfáról származol, s hogy ekképen fia is akarsz maradni nemzetednek: ezt a vonást csak dicsérhetem benned. Legjobban tetszett nekem a leveled befejező mondata: »Ha franczia nem volnék, magyar szeretnék lenni.« — **Bitzó Annuska.** Elintéztem.